

Bernáth Zsolt

BÁRCSAK ITT LENNÉL

dalszöveg-magyarítások

AZ ISTENEKRŐL

Az istenek nem a felhőkben laknak. Az istenek földiek, és hangjuk van, mondanivalójuk van, ami a rockzene nyelvén szólal meg. Több arcuk van, több inkarnációjuk. Nem másolhatatlanok ők, csupán megismételhetetlenek. Nem fénylő lények, hanem barázdált arcú zenészek, énekesek, kiátkozott gitárosok és kócos dobosok. Öregemberek immár, akik valamikor a huszadik század közepén megteremtették a fiatalok nyelvét, az egyetlen szócsövet, ami egyetemes: a rockzenét.

Volt itt minden: ringó csípőjű énekes, aki maga sem hitte el, hogy isteni származású, és alkoholba, drogba fojtotta lényét. Többen követték a példáját, mert nem bírták el a felelősséget, a kapott feladat súlyát és a kiválasztottságot. Rejtélyes jelmezbe burkolt férfiak és nők, hosszú hajú nyurga srácok, sátáni kultuszt maguk köré építő szelídek és szelíd arcú fenevadak. Vadak. Vadak voltak, mert a huszadik század már nem reagált a szelíd hangokra. Így ők üvöltöttek, sikoltottak, költeményeiket akkordokba sűrítve, rímekbe kiáltva tolmácsolták. Benne volt a szikla, a gördülő kő, az őszinte harag és az erőszak. A szépség, a szerelem, a fájdalom. Az élet, a reménytelenség.

Tudták, hogy az örökkévalóságnak dolgoznak, nem hónapokra, hanem évekre, évtizedekre, eonokra alapoztak. Mert tudták, hogy a korongokra préselt, az éterbe küldött hangok, dalok nem vesznek el. Tudták, hogy hivatásuk egy egész életre szól, mert ezért jöttek a világra. Színpadra, erősítők, hangfalak közé, hangstúdiókba születtek.

Megadatott nekik a pénz, a siker, hogy aztán meggyűlöljék mindezt, és harminc évesen megfogalmazzák, hogy hiábavaló. Többször feltámadtak, ahogy istenségeknél már szokás, többször eltemették őket, ahogy megint csak szokás, de a sírból is visszatértek, hogy jelezzék, valami történt a világban, ami mellett nem mehetünk el, amit nem tagadhatunk le, és ami velünk él.

Többször oltottak ki és mentettek meg életetek, mert ez volt a dolguk. Sok embert tettek átkozottá és vágyakozóvá egész életére, csak hogy megmentse a kárhozattól, az ürességtől, a haláltól. És sok embert vittek a halálba, hogy megmentse az élettől.

Hangjuk volt. Magas, angyali, vagy éppen mély, rekedt, csak üvöltésre képes. Zavaros tekintet, nyughatatlan élet, mámoros napokkal körített évek. Ez jutott nekik. Nem ígértek semmit, csak amit az istenek szoktak, hogy mindig itt lesznek. Időben gondoskodtak róla, hogy mindig itt tudjanak lenni.

Olykor rájuk fogták, hogy sátánisták, hogy éjt hoznak. Igazuk volt a káromlóknak. Mert az istenek összefognak az ördöggel is, ha kell, megkísértenek, ha kell, és jelmezt is váltanak, ha kell. Az istenek megszületnek, és meghalnak, ha kell. Megríkatnak, és feldühítenek, ha kell.

Mert valódiak.

(1)

ha egy vagy azokból
aki saját lábodon állsz
hát mondd, mi kell
hogy megvalósuljon
amire vágysz?

(taníts)

őrijtsd meg őket
vedd el kedvüket
alkoss párokat

legyek én
vagy legyek te
tegyék azt
amit te akarsz

aztán nevensenek
majd sírjanak
dőljenek el
s haljanak

(2)

látlak téged reggelente
iskolába mész
ne feledd könyveid
még tanulni vár
néhány alapszabály

a tanár oktat: ne játssz
munkára fel, fiam
légy jó, mint johnny
aki soha nem fut el
útját végigjárja

suli után játszhatsz
a parkban odalent
de ne maradj sokáig
ne várd a sötétet

csavargás kizárt
tanuld az életet
nőj fel, mint ők
úgysincs engedélyed
és rájössz majd egyszer
valami nem stimmel veled